

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'65 cèn.ª pta.
 A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
 Un any..... 2'50 »
 Per dotzenes..... 0'45 »
 Núm.ª atrassats des 2.ª tom... 0'06 »
 Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
 SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca. { 3 mesos.... 0'85
 { 1 any..... 3'25
 Dins España. { 3 mesos.... 1'00
 { 1 any..... 3'50
 A Ultramar y s' Estrangé... { 3 mesos.... 1'50
 { 1 any..... 5'00

UN ÀNGEL.

En Lluisset era un atlot de dotze anys, hermós com un fil d'òr, pur com un liri, senzill com un colomet; y vivia devora es Born. Una vegada baixant de sa Pescaderia s'en anava a ca-séua p' el mitx d' el Mercat, amb sos uys baixos y va veure un duret d'òr: el cohi y el se posá dins sa butxaca. Doná una passa y en vé un altre: el cohi també. Després un altre, y un altre, y un altre; y un parey, y tres ó quatre més; y tants n' arribá a cohi que quant va arribá devora es cantó de Can Fusté ja 'n duya xexanta y tants dins sa butxaca.

Amb axò un señó s' encará amb éll y li digué:

—Atlot, ¿que cohiés ara?

—Durets d'òr, (li contestá En Lluisset amb sa majó sensillez.)

—Son méus (digué depressa es señó.)

—Ydò, vatlost' aquí.

Y se buydá sa butxaca y los hi doná tots.

Aquell señó totduna que tengué es durets, partí depressa; y aquell nin no 'l va veure pús ni blanch ni nègre. Quant En Lluisset arribá a ca-séua contá es pas que li havia succehit y tothom el se begué p' es seño.

—Ja heu has estat torpe, (li deya un.)

—Tròs d' ase. ¿Y axuxí sense coneixerló ni sèbre qui era los hi has donats? Carabassa, més que carabassa.

—¿Y no li sabies demaná tròpis?

—¡Ca! que no veus qu' aquest señó ha vist que les havia amb un atlot y s' ha proposat llevarlosí des vent.

—No cregues que fossen séus. Si heu haguessen estat, li hauria donat una bona propina.

Y En Lluisset no deya rès y agontava s' arruxada que tots es de ca-séua descarregavan demunt éll.

Quant axò passava, jò era de visita a la casa; y vaitx tractá d' escusarló lo milló que vaitx sèbre, porque 'm feya cárrech de sa séua inocència, sensillès, bona fè y pòca malícia.

Pochs dies després En Lluisset caygué malalt y en els dos mesos s' en aná al Cèl. Va morí com un santet. A ca-séua no tenian consòl. Jò vaitx prendre part en so sentiment de sa mare y d' es séus germans.

Un decapvespre després de sa séua mòrt, estava passetjantme amb un conegut y sa conversa recaygué sobre sa Providència de Deu qu' es una còsa que moltes devegades se demòstra d' una manera visible.

Aquell conegut per corroborá aquesta veritat prengué sa paraula y me va contá lo sigüent:

Perque vejas si es visible sa Providència de Deu te vuy contá lo que me va succehí a mí mateix fa còsa de dos ó tres mesos. Escoltau bé:

Jò devia mil duros a n' En Fulano amb un *pagaré* que vencía..... avuy, per exemple. Li vaitx demaná pròroga per favó, porque no 'l podia pagá; y éll va essé tan tirano que no me volgué doná ni un sòl día d' espera; ans bé me va advertí que si l' ondemá dematí abans de les deù no li duya a ca-séua els mil duros que li devia, me protestaria es *pagaré* y me duria a n' es tribunal.

Jò, apurat del tot, vejent es mal cò d' aquell homo, vaitx fé comes tot aquell vespre y vaitx trobá una bona persona que 'm va dí que l' ondemá dematí hey anás y me donaria es mil duros que necessitava per fé aquell pago.

En efecte es día sigüent hey vaitx aná y me contá es mil duros tots en durets d'òr.

Li vaitx firmá es recibo, pòs es doblés depressa dins un mocadoret que duya porque ja eran pròp de les deù, y correns m' en vaitx per Plassa y p' es Mercat a donarlós a n' aquell acrehedor de tan mal còr.

Los rèb, los conta y me diu:

—Hey mancan setanta vuyt durets per fé es mil duros cabals.

—¡Còm pòt sè (contest jò), si jò mateix los he contats abans de partí, y es conta estava bé!

—Ydò, si no fias de mí, tornalós contá.

Figura 't tú quin esglay havia jò de prendre quant me vaitx convence de

que deya vé, y quin susto no seria es méu quant éll me fé repará qu' es méu mocadó tenia un foradet petit a una part.

Surt correns d' aquella casa y en es carré vaitx veure un duret. Camin y a ses quatre passes en tròb un altre. Segueix mirant y en tròb dos més, y veitx un poch enfora de mí un atlotet que cohia còses d' en terra.

Quant vaitx essé pròp d' éll se torná acalá y axecá un duret que jò ja havia guipat.

Que 't tench de dí més... ¡Oh, Providència divina! Aquell atlotet n' hagué execut xexanta y tants y va essé de tan bon *sangro* que los me doná totduna.

Quant vaitx havé tornat a ca s' amich no n' hi va faltá un qu' es un.

Ara tu reflexiona. Vessá setanta vuyt duros p' es Mercat, que tú saps que sempre está plè de gent, y trobarlós tots entre jò y aquell ninet, es còsa que sòl pòt vení de lo alto.

—Es molt.

—Aquell nin, per mí no hey ha dupte era un àngel enviat pe sa Providència porque no me 'n faltás cap; porque me hauria estat molt fatal es no podé pagá a cumpliment aquell deute.

Jò, pensant amb En Lluisset, li vaitx contestá:

—Vertaderament era un àngel.

—Si heu era, (me digué); en tant heu era que jò després, bé he cercat y demanat y passat cent vegades p' es Mercat per veure si 'l tornaria veure desitjós de regalarlí cinch duros per éll que ben merescuts los se tenia, y que jò no los hi vaitx podé doná de totduna pe sa falta que m' haurian fet; y aquesta es s' hora que no l' he tornat veure ni trobá de cap manera.

—Còm l' havias de trobá si ja es al Cèl.

—¿Vòls dí que tú també ets amb mí de qu' era un àngel?

—Un àngel, qu' havia nòm Lluisset y qu' ara fa una setmana que volá a la glòria.

—¿Y tú còm saps qu' havia nòm?

—Perqu' es día que te doná es durets jò era a ca-séua y me contá es fet. Poch

temps després s'enmalaltí y no torná sortí des llit.

—¡Y ara es mòrt! ¡Y jò no haverló pogut coneixe a temps!

Aquest fét es vè y no fa molts d'añs que succehí. Ses persones interessades me dispensarán que 'l fassa públich.

PEP D' AUBEÑA.

ASES Y SOMERES.

Es pollo que prèn per riure
S'estodiá, y es queda enrera
En sos contes y s'escriure,
Y abans de prendre carrera
Cerca una atlòta y s'hi casa;
Ase.

Sa fadrina qu'es passetja
Amb so vestit plè de bollos
Y amb sos uys sempre festetja
Y per mirá tots es pollos
Se gira sempre derrera:
Somera.

Aquell menestral de calma
Qu'à Son Sèrra ò à Sa Vileta
S'edifica una caseta
P'es diumenges, y dins Palma
Paga un hòn llogué de casa:
Ase.

Y aquella altre menestrala
Que per fogí de sa feyna
S'enamora de qualque eyna
Que còbra sòu de La Sala
Y molts de pichs compra à espera:
Somera.

Aquell qu'es dona à n'es jòch
Fugint de feyna y s'endeuta
Ròba, estafa y para à Ceuta
Si no para à un altre lloch,
Y sa séua hazienda arrasa:
Ase.

Y aquella altre que s'affluixa,
Per vestí bé de menjá;
Y sa fam que dú s'arruixa
Amb un pancuytet ben clá
Cuynat dins pòbre caldera:
Somera.

Aquell hòmo mitx señó
Que perque té pòca renda
Y vòl passá por fatxenda
Se fa nombrá Retgidó,
Desitjós de fé gran vasa:
Ase.

Sa séua dòna, tan blona,
Perque veu s'hòmo à La Sala
Amb faixa es díes de gala
Y amb so flòch y sa patena,
Vesteixca à la forastera:
Somera.

Aquell jove que se queixa
Quant tròba una hòna atlòta
Que l'estima y té marròta;
Y plantada la me deixa
Perque sab qu'ha nòm Tomasa:
Ase.

Y sa que té relacions
Amb un que per sabí passa,
Y li dona carabassa
Perque no guaña millons,
Maldement tenga carrera:
Somera.

Aquell atlòt que s'aplica
A lográ rich matrimoni
En que sia amb un Dimòni,
Y prefereix una rica
A sa que d'amor s'abrasa:
Ase.

Y aquella que cassa al vòl
Un atlòt de bons costums
Sense orgull y sense fums,
Que la vòl; y ella no 'l vòl,
Perqu'es més lleitx qu'una fiera:
Somera.

Aquell señó plè de vent
Que sòls mira sa noblesa,
Y no 's guarda de pobresa
Tenguent el refrá present
«Bòna casa, hòna brasa»:
Ase.

Y aquella señora flò
Que du es cap en molts de grins
Y va plèna d'emblevins,
Y gasta vestits de tò
Per fé pondo y estufera:
Somera.

Y es qui escriu, còm jò, amb so cap
Sense escoltá es sentiment,
Y compòn versos rebent
Tant si 'n sab còm si no 'n sab,
Cuydant que sòn bé sa frase:
Ase.

Y sa qui no sab rentá
Y si cuyna es menjás tuda,
Y per passá per lletruda
De tot de tot vòl parlá,
Còm à hòna batxillera:
Somera.

N' OT NET.

SA DONACIÒ.

(ACABAMENT.)

Un dia cansat ja de rebre insolències, y cremat del tot perque casi, casi, ja l'amenassavan amb sa ma alta; y ets atlòts, que fan lo que veuen fé, ja 's reyan d'ell à la descubèrta, s'en aná à veure un altre véy amich y conegut séu per esplayarsè amb éll y contarli lo que li passava.

Quant ley hagué contat s'amich se posá à riure y li digué:

—Tot axò que me dius es hò de compòndre ferm. Mira: si fas lo que 't diré, tornarás essè tan mirat còm abans, de tots es téus nebots, y ningú te faltarà en lo més mínim.

—Diguès prest, per Deu, ¿que vòls que fassa?

—Jo te deixaré cent duros per espay

de vint y quatre hores y obrarás des mòdo siguent.

Aquí s'amich l'instruhí de tot lo qu'havía de fé, y una vòlta entès, s'en aná y posá má l'òbra à s'execució des hòn consey de s'amich.

Arribá à cas nebot y quant sopavan li va dí:

—Mira, Miquèl; demá es dia tants y hauré d'aná à Ciutat per una feyna precisa que ningú pòt fé més que jo. M'hauríes de deixá s'ase.

—S'ase el tench mesté per llaurá. ¡Bòn capritxo teniu ara d'aná à Ciutat! Si hey vòleu aná anauhí à pèu.

—Quant jo 't dich que m'interessa, m'interessa.

—Axò es un caduf vòstro. ¿Quines feynes teniu à Ciutat? No veys que sou massa véy.

—N' hi tench.

—Tantes còm jo à la Mèca.

—Cremè, deixem s'ase. Jo hey vaitx per cobrá uns doblés que me deuen. Los vaitx deixá en condició de que los m'haguessen de torná demá y no vuy ferhí falta. Ja m'han enviat à dí p' En Pere Antòni qu'heu sap, que ja están apareyats y contats.

—Si es axí, anauhí y preniu s'ase. Jo no sabia que vos hey tenguesseu cap crèdit. ¿Y que pensau fernè d'aquests doblés?

—En tenirlós en parlarèm. Per ara lo primé es cobrarlós.

—Teniu molta de rahó.

L'ondemá dematí, es nebot li ensellá s'ase y li ajudá à posá dins ses beyassés una caxeta antiga, que tenia de nogué, que l'onclo s'en volgué dú amb éll. Partí y s'hora baixa hey torná y quant es nebot li ajudava à desensallá y à descarregá sa caxeta, va repará que pesava molt ferm y pensá en sí mateix:

—Molts de doblés deu havé cobrat l'onclo avuy. ¿Que deu essè ferro ó plata?

Digau: Vos deuen havé pagat amb sòus y moneòts. Tròb que pesa ferm.

—¿Amb moneòts? Jo no heu hauria comportat. Amb duros de plata. Ja los te mostraré perque me digues si son hòns.

L'onclo entrá sa caxeta à n'es séu quarto ajudat p'es nebot y al cap d'un rato que va repará que parlava de menudes amb sa dòna y suposá que li contaria ses novedats, sortí amb un papé de duros y los va mostrá à n'es nebot perque li digués si eran hòns.

Es nebot los va mirá amb uns uys còm uns salés, los trobá ben hòns y ell los torná prendre diguent:

—Posemlós amb sos altres perque farían falta à qualque mil des qu'hey ha dedins.

—Mils heu dit. ¿Ydò y teniau axò al ayre y no havia dit rès? Y si vos fosseu mòrt abans de cobrarlós. ¡Ja teniu unes còses!

—Digau onclo, (preguntá sa dòna des

nebot.) ¿Y que pensau fernê de tants de doblés?

—Jo t'ho diré: Per ara tenirlós tancats perqu'es doblés no son còm sa tèrra que sempre está allá ahont la ténen. Es doblés fujan, y en está tancats, allá los tròban en haverlós mesté. Jo pensaré lo que'n tench de fé. Si surt qualque péssa bona la compraré perque ja heu véus: jo tench molts de nebots. Vòltros ja teniu totes ses cases y sa possessió y moltes tanques y jo fa estona que tench pensats ferlós contents à tots amb unes quantes centes lliures perhom.

—Si heu feys axí no'n quedarán per nòltros.

—¿No n'han de quedá? Jo també m'en vuy fé dí de bé en misses y salves. Y vuy pensá en sos amichs, y amb sos fiòls, y amb sos vòstros nins. Es just que tengan tots una recordansa des padrí y de l'onclo véy.

—Teniu rahó.

Desd'aquell día sa truyta se va girá. Ja tornaren à ferlí jochs y féstes. L'onclo era primé que ningú. Ets altres nebots saberen la féta y tots tornaren à veure el tio. Un s'escusava amb ses feynes qu'havía tengudes de llaurá y sembrá. S'altre qu'havía caygut malalt y havia estat una mala fi de temps sense sortí de ca-séua, s'altre donava sa culpa à sa dòna mòrta, en fin tots tengueren excusa per quedá bé.

Arribá es dia que se morí aquell jay y es nebots cercavan sa clau de sa caxeta còm à desesperats tots, gordantsè un à s'altre y tots plèns de desconfiansa. A la fi trobaren un papé que deya:

«Sa clau de sa caxa l'heu de demaná à mon amich Pere Antòni à ne qui la vaitx doná à gordá.»

Corren à ca s'amich. Los dona sa clau. Obrin sa caxa y à dedins hey va havè moltes pedres de sa Riera, tròssos de ferro véy y plom y un bastó d'uyastre amb un lletrero que deya lo siguent:

A na qui de vida
Fará donació
Esclafalí es cap
Amb aquest bastó.

PEP D' AUBEÑA.

À NA CATALINETA BOSCH Y SANSÓ.

Si baxares à la tèrra
Angel del Cèl per gosar
De la pau y no de guèrra,
Tot seguit t'en pòts tornar.
En eix mon sòls la desdítja
Y mal dòl hey trobarás;
Que la sòrt sempre rellisca,
Y greus plants sòls sentirás.
Si esperas gòig aymant
¡Pòbre infant!

Veurás còm l'òr à mans plènes
Brolla en la casa d'els ríchs,
Y els pobrets qu'heu son de vères
Cridan fam més de cent pichs.
Veurás qu'es triste ilusió
La justícia qu'aquí es fá,
Que p'el mal no hi ha presó
Y p'el dèbil prou n'hi ha.
T'engañará l'òr brillant
¡Pòbre infant!

Sentirás paraules dolçes
D'engañoses amistats,
Sortint falses y amoroses
De còrs negres, tots nafrats.
Veurás l'amor en la fons
En la fons d'aqueixa mar
Que sòls aixeca amb ses ones
L'escuma d'un bord aymar.
Si esperes amor sant
¡Pòbre infant!

No escoltarás armoníes
D'aquelles dolçes del Cèl,
Sòls sentirás flastomíes
Molt més aspres que la fèl.
Tonades que l'egohisme
Axeca al ayre afañós,
Vèus que rompen amb un himne
Alhagant l'avariciós.
Si esperes sentir dolç cant
¡Pòbre infant!

Si t'enterboleix la vista
Quedant cegos tos uys blaus,
Perque de l'òr la vilesa
Fa d'els hòmos vils esclaus.
Si t'fa pòr l'hipocresia
Y la desgracia plorar,
Vòla, vòla, prest fé via,
Fuitx volant; t'en pòts tornar.
Si cerques misèria y plant
¡Queda infant!

Més no; que la nòstra vida
Es ben curta, tú ja heu sabs,
Si está plena d'amargura,
Plena de farests embats.
Sense vòltros, àngels tèndres,
Sense vòltros, bells infants,
Aquesta vida seria
Bordell de còrs flametjants.
Sonriu tan sòls un instant,
¡Sonriu infant!

Y à n'els brassos d'una mare
Que t'adorm cantant, cautant,
Que s'alegre amb t'alegría,
Y tes penas diu plorant,
Deixa passar la breu vida,
Adormit deixa passar
Eixes hòres de ventura
Que pòt ser no tornin may.
Y glòria somiant
¡Dòrm infant!

Més si un dia, dissòrt
Per tú funesta,
Fit à fit contemplasses
La mar faresta;
Y els falcons que rodetjan
Pura etxistència,
Volguent robar sens triga
Basta inocència,
No vajas esperant
¡Fuitx infant!

XEREMIADES.

Hem rebut una invitació des President de *La Tertulia*, Don Elviro Sans, convidantmós à n'es quatre balls de màscars qu'ha de celebrá aquesta Societat.

Li donám moltíssimes gracies.

*
**

Ciutat está plè de Bellèms. Uns se mòstran, ets altres no perque no's pòden mirá, perqu'hey manca la glòria à qualcun, y altres per tení més d'un misteri.

N'hi ha qualcun qu'hey fan pastorells de lo milló y allá abundan ses rudes de confits y caramèllos y capses de confitures qu'en plòuen demunt ses taules à balquena, Si anau à veure'n qualcun hey heu d'aná amb ses butxaques plènes y amb pòca ròba perqu'allá la tendreu de més, y còm ses cadires están bastant apiñades si hey anasseu amb capa no hey cabriau.

Ses atlòtes que los fan vesteixan molt bé y heu saben fé,..... y qualcuna d'elles ¡vaja! la tròb ben guapa, y no estrañaria que qualque jove amb barba també l'hey trobás.

Qui no'ls ha vists qu'hey vaja prest que sa Corema s'acòsta.

*
**

Mos escriuen d'un arraval de Ciutat lo que vé:

1.er «Qu'un bis-viudo s'es tornat casá.»

Fins aquí la còsa no dú malícia. Axò es pròva d'essè un homo de bé, que'n lloch d'está.... mal à plè, li agrada aná pe sa carretera real.

2.ⁿ «Qu'amb aquest motiu cèrtes persones li féren una *petita* demostració y li donaren música de..... campanilles, fabiòls y trompes.»

Axò ja comensa à essè *castaño oscuro*. ¡Aquests atlòts de s'arraval en lloch d'arrambarsè à Ciutat amb s'*Ensanxe*, s'alluñan cap à la pagesia.

3.er «Qu'un jove que pretén, s'incomodá fòrt ferm de sa música y volgué fé de curro.»

Axò ja tira en blau. ¡Homonet de Deu! Si tú ets mariné deus havè estat fòra Mallorca y deus havè après de tení corretja. Deixa aná aquestes còses y no t'opòses à una mica de broma si es de bòn gènero. Qui va quantre sa corrent s'estrella.

4.^t «Qu'axò va essè causa d'una música més faresta de *lates de petróleo*.»

Axò ja es des gènero salvatge, y L'IGNORANCIA heu repròva per complet perque es una mòstra de barbaridat y pòca educació. Dins aquest arraval qu'está plè de persones ilustrades qu'han vist moltes ciutats civilisades, no haurían de passá may aquestes escenes desa-

gradables propis de llogarets atrassats, que van en quatre de lo qu' autorisa la Santa Mare Iglesia. Aquestes músiques les haurien de fé à n' aquells que pòsen casa y no se casan. Ja 'm podeu entendre.... y duen enganada à qualque bona persona que se fia de ses séues promesses.

*
**

Ses òbres públiques de Palma se sòlen fé en tres condicions: pòques, tart y malament.

L' any mil vuytcents cinquanta se desbordá es torrent anomenat *Sa Rierna* y se va interná per dins Ciutat seguint es séu curs antich. Tota sa població se consterná recordant alguns desastres ocasionats per ella que mos ha trasmitit s' història. Tenguerem sa ventura de trobá un conducte subterràneo que facilitá es treure s' aygo qu' inundava es vall. Per podé fé ús en cas necessari d' aquest útil recurs, se resolgué, oportunament deixá à n' es fòso una ubertura ó finestra provista d' uns retxats de ferro à sa part interiò de sa Ciutat devora sa pòrta de Jesús hey posaren una lápida amb una inscripció que determinavan es punt y profunditat de dit conducte. Però com à Mallorca se fa tot à mitjes costures, sa lápida se va fé tan prima y tan mal posada, (pues tan sòls no está abaurada) qu' ets atlots amb unes quantes pedrades han conseguit ferlè bossins. Sa finestreta des vall está tan descuydada que ses pedres, es tests y moxos mòrts prònta acabarán amb ella.

Es pònt de Santa Catalina ocasiona un gasto continuat, pues sa circumstancia d' essè de lleña y d' está esposat à s' ayre corrosiu de la mar y es contínuo trànsit, fan creure qu' un dia s' en vendrá tot per avall.

¡Axò à un país ahont tenim tanta abundancia de bones canteres de pedreny de construcció!

Els heu entenen va dí En Mòll.

*
**

Allá ahont estaria bé una acera de pedra, per passá ses persones que s' en van amb so carril, sería desde sa cantonada de s' Iglesia de Santa Catalina de Sena fins à s' altre acera que va à sa Porta Pintada.

Molts agrahirian aquesta millora perqu' aquests dies passats s' havian de tirá del tot à dins es fanch.

*
**

Parlèm un pòch del Cèl que veym de la Terra.

Sa nit més clara del any, será (si no está ennigulat) sa d' avuy.

En tot lo que queda de més s' estèl de s' auba sortirà ben dematí y será més hermós qu' els demés dies de s' hivèrn.

Dilluns es planeta *Mercuri*, que sempre acompanya es Sòl y que per axò es

mal d' afiná, no se pondrá fins un hòra y tres quarts després des Sòl y será bò de trobá y de veure per qui no l' ha vist may.

L' heu de cercá à n' es ponent. Es petit y viu.

*
**

S' altre vespre un señó que sortia de Sant Jaume y que s' en anava cap à ses Caputxines ben arrambadet à sa paret per fugí de bassióts, pegá amb so cap à una estaca qu' hey ha devall es pònt de Can O-Neylle y se va fé un bòn breveròl.

Abans de qu' un altre s' hi rompi es cap recomanám à s' *Alcalde* sa desaparició d' aquesta estaca, maldament no sia cap glòria mallorquina y encara que sia sa de penjá s' escala des sereno.

Ja qu' es novells Retgidors son partidaris de fé desapareixe sa *veyesca*, en que sian fèstes relligioses y costums laudables benehides de tothom, ¿perque no comènsan llevant de sa vista des públich aquestes escales de sereno plènes d' òli brut y tancades amb una cadena y pañy de maleta, que son una perenne esposició d' ets antichs mòbles municipals y una pròva de qu' encara es gas no ha entrat dins molts de carrés de Ciutat?

*
**

Traduhim d' un diari de Barcelona es siguent interessant anunci:

«*Novies*, dispòstes à prendre estat, de quinze fins à xexanta anys, y de cent à cinchcents mil duros, se proporcionan al acte. També se donan llissons perque cadascú per sí mateix la se cerch, amb facilitat, prontitut y acèrt, segons sa classe y conveniència. No se tracta amb ignorants, sinó amb persones intellegents educades y sense tatxa.

Cármen-35-1.º—De 10 à 2.»

CRIDA.

CALENDARI DE L' IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes còmodo à n' els manestrals y pagesos.

Comènsa es dia de Nadal perque sia bò per doná ses bones festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos alló qu' els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y efemérides, y noticies, y poesies, y covèrbos, y endevinayes, y receptes de cuyna, y rebosteria, y que sé jò que més.

A n' es qui 'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s' Administració des periòdich L' IGNORANCIA; à sa tenda d' els hereus de Don Gabriel Rotger, *Cadena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta
Una dotzena..... Cinch pessetes
Vint y cinch..... Dèu pessetes

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Dins gran mar gran peix.*

SEMBLANSES.—1. *En qu' es fet de tèrra.*
2. *En qu' hey ha crestays.*
3. *En que fa bòn sò.*
4. *En que tè còrps.*

TRIANGUL.....—*Primò-Prim-Prì-Pr-P.*

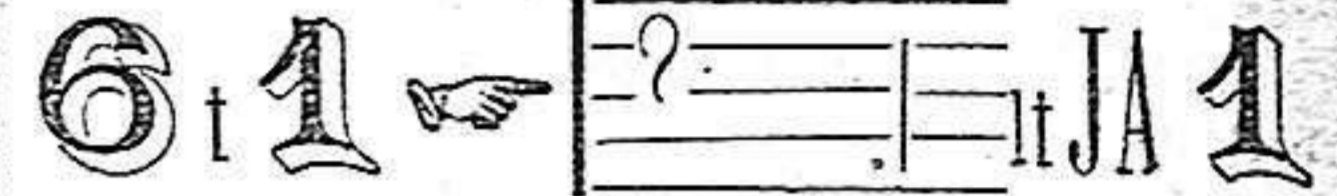
XARADA.....—*Pi-pa.*

CAVILACIÓ.....—*Bonafé.*

FUGA.....—*Bestiá contat llop el se menja.*

ENDEVINAYA.....—*La mà.*

GEROGLIFICH.

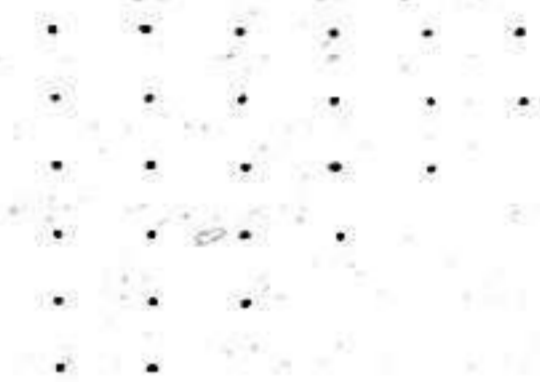
MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una lòca à una pòrta?
2. ¿Y un químic à un pou artesiá?
3. ¿Y una máquina de retratá à un curt de vista?
4. ¿Y sa méua ràbia à una fruyta verde?

BIEL.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm de dona; sa 2.ª, un nòm d' homo; sa 3.ª, un apodo; sa 4.ª, un des dotze mesos de s' any; sa 5.ª, una còsa gròssa; sa 6.ª, una còsa molt útil, y sa 7.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA.

*Primera fòrsa mos dona;
Dos un metal molt preciós;
Tercera article; y amb so dos
Devant, à tota persona
Li agrada. S' un amb so dos
Y tres mesclat, escel-lent
De nafres medicament.
Si 'u preniu per altre vent
En el tot trobareu vos
Un instrument graciós
Y per música esce!-lent.*

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

¡RECASPI!

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

il.e y .i.e .o..á. .ne .e .a .o.. .o' .e..a..á.
UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

No tench cames y camin,
Per ahontsevuya sé aná
P' ets arbres y p' es camins.
Meèm qui m' endevinará.

S. DUYATALAC.

(Ses solucions dissapte qui cé si som ciús.)

20 JANÉ DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.